

HERKULES SLÅR DE SYMFALISKE FUGLE IHJEL

På fredens sted stod læreren og talte med Herkules.
- Du Guds søn som også er søn af et menneske. Tiden er inde til at du skal gå en anden vej. Du står ved den niende port. Gå gennem den og find den stymfaliske mose, hvor fuglene, der anretter store ødelæggelser, bor. Find så en måde at jage dem op fra de bosteder, hvor de så længe har følt sig trygge.

Han tav et øjeblik og sagde så,
- Flammen der funkler over sindet åbenbarer den sikre

måde. Opgaven venter. Du skal nu gå gennem den niende port.

Herkules, søn af både Gud og menneske, drog af sted.

Han søgte længe før han kom til Stymfalien. Foran ham lå den stinkende mose. En masse fugle skræppede højt og hæst og truende i et disharmonisk kor, da han nærmede sig.

Da han kom tættere på, så han fuglene. De var store og glubske og hæslige. De havde alle et jernnæb, der var skarpt som et sværd. Fjerene så også ud til at være stålspyd, som hvis de faldt ned kunne kløve udmattede rejsendes hovedskaller. Deres kløer matchede deres næb i skarphed og styrke.

Tre fugle fik øje på Herkules og slog ned mod ham. Han blev stående og afværgede angrebene med sin tunge kølle. Han ramte en af fuglene på ryggen, så det rungede. To fjer faldt tungt mod jorden og dirrede da de borede sig ned i den bløde jord. Omsider trak fuglene sig tilbage.

Herkules stor ved mosen og tænkte over, hvordan han kunne løse den opgave, han havde fået pålagt: at rydde stedet for disse rovgriske fugle.

Han forsøgte på mange måder for at finde en metode. Første prøvede han at slå dem ihjel med et koggerfuld pile. De få han slog ihjel var kun en lillebitte brøkdel af dem der var tilbage. De steg op i så tætte skyer, at de dækkede solen.

Han tænkte på at sætte fælder i mosen. Men hverken båd eller menneskefod kunne krydse sumpen.

Herkules tog en pause og genkaldte sig det råd, han havde fået: Flammen der funkler over sindet åbenbarer den sikre måde. Han tænkte sig længe om og kom i tanke om en metode.

Han havde to store bækkener af messing, og når han slog dem mod hinanden gav det en overjordisk hvinende lys. En lyd der var så gennemtrængende og så skarp, at den kunne skræmme til døde. For Herkules selv var lyden så utålelig at han stoppede begge ører med vat.

Herkules vendte tilbage, da tussmørket sænkede sig og mosen var tætpakket med utallige fugle. Han slog bækkenerne mod hinanden igen og igen. Resultatet var en larm og et spektakel så voldsomt, at han næsten ikke selv kunne holde det ud. En så øredøvende dissonans havde aldrig før været hørt i Stymfalien.

Forvirrede og forstyrrede ad den overvældende larm, steg rovfuglene til vejrs med vildt baskende messingvinger, hæst skrigende af rædsel. Totalt forvirrede flygtede den kæmpemæssige sky af fudle

i en vanvittig fart for aldrig mere at vende tilbage. Stilheden sænkede sig over mosen. De skrækindjagende fugle var forsvundet. Man kunne se en dalende sols blide flimrende lys på det mørknende landskab.

Da Herkules kom tilbage hilste læreren ham:

- De myrdende fugle er blevet jaget væk. Arbejdet er fuldført.

